

LBRIS

We know
books

SAVATIE BAȘTOVOI

BUFNIȚA ALBĂ

Învățăturile unei prostituate bătrâne
cătore fiul său handicapat

roman

ediția a doua

CATHISHA

Coperta: Ierom. Savatie Baștovoï

© Ierom. Savatie Baștovoï

© Editura Cathisma, pentru prezenta ediție, București, 2025

ISBN 978-606-8272-48-1

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

1

Cînd intri în orfelinatul din „L” auzi mai întîi un zgomot asemănător cu cel pe care îl fac găștele și găinile atunci cînd le strigi la mîncare. Coridoarele de beton, cu brîie verzi, par să se clatine de la zgomotul pașilor celor ce aleargă spre tine. Aici înțelegi că vorbirea a fost dăruită oamenilor doar pentru a comunica lucruri înalte; atunci cînd oamenilor le e foame, frig sau frică, ei nu se exprimă prin cuvinte. Gîtlejurile lor scot sunete asemănătoare cu cele ale jivinelor: unele de casă, altele sălbatice, marine sau poate chiar de sub pămînt. Dacă animalele ar încerca să ne vorbească, probabil ele ar scoate sunete asemănătoare cu cele ale copiilor adolescenți de la orfelinatul din „L”.

Alergînd din toate părțile, copiii au umplut coridorul, înconjurîndu-mă. Prima senzație a fost că vor sări pe mine și mă vor linge, așa cum fac cîinii cînd își

văd stăpînul după o lungă perioadă de despărțire. În fața acestui spectacol oamenii normali se simt atît de neputincioși, încît foarte puțini dintre ei găsesc apoi puteri pentru a intra a doua oară într-un orfelinat. De obicei ei nu se mai întorc. Oamenii normali preferă să uite că orfelinatele există. De aceea, în orfelinate lucrează mulți oameni anormali. Ei vînd ajutoarele umanitare primite de la organizațiile internaționale și fură mîncarea și medicamentele copiilor. Tot ei violează fetele bolnave sau le corup, amăgindu-le cu bomboane, ciorapi, încălțăminte, aparate de radio chinezești sau alte mărunțișuri. Băieții mai răsăriți pot cîștiga toate aceste bunuri muncind prin gospodării.

Umbletul lor de gîște pare să vrea să ascundă în spatele undulărilor poveștile lor triste, impregnate de rușine și de neputință. Privindu-te, ei te transformă, vrînd-nevrînd, într-unul dintre oamenii aceia mari care sînt meniți să abuzeze de ei într-o formă sau alta. „Nu am nimic și nu vreau nimic!”, îți vine să zici în apărarea ta. Dar îți dai seama că nu mai ai nici o scăpare, că nimic nu te mai poate apăra de privirile lor, de mîinile lor, de mirosul lor, de durerea și de singurătatea lor care te învăluie ca o ceață pînă te ascunde cu totul, făcîndu-te pentru o vreme pierdut dintre oameni.

În dimineața aceea a fost găsit mort un băiat din orfelinat. Acum era întins pe o masă în depozitul pentru alimente. L-au pus acolo pentru că era un loc mai ferit. Șobolanii i-au mîncat nasul și urechile. O jumătate din buza de jos lipsea. Trebuia să-l înmormînteze repede. Era cald și se împutea. Apoi șobolanii îl rodeau tot mai mult. Probabil așteptau doctorul. Dar de ce o fi murit? Nimeni nu știe. A murit și gata. Îl chema Nicolae.

În orfelinat se zicea că mama lui Nicolae îi trimitea bani și lucruri din Italia. Această legendă a început să circule de cînd Nicolae s-a pricopsit cu un radio de buzunar chinezesc. Un radio mic, roșu, cu baterii. Cel mai greu era să faci rost de baterii. Dar Nicolae le găsea nu știu cum. Tot ce avea mai bun Nicolae era acel radio. Alții nu aveau nimic. La orfelinat, dacă ai ceva, ești cineva, dacă n-ai, nici nu ești. Nicolae era cineva datorită radioului de buzunar.

Vestea morții lui a stîrnit sfadă în jurul radioului. Cînd l-au căutat în buzunare, radioul nu mai era. Cineva îl furase mai înainte. Dar cine? Instructorul îi aliniase pe toți de-a lungul peretelui, mai întîi băieții, apoi fetele, după înălțime. Toți s-au pregătit de bătaie. Știau: nimeni nu va recunoaște nimic.

La numărătoare au ieșit lipsă Serioja și Karlic. Ei petreceau întotdeauna nedespărțiți. Nici nu se putea

altfel, de vreme ce Karlic se afla într-un cărucior cu roțile, iar Serioja îl împingea tot timpul. Cei doi și-au depășit propriul handicap compensînd prin celălalt ceea ce le lipsea. Serioja era încet la minte, aproape că nu o avea deloc, în schimb Karlic, deși avea mîinile și picioarele nedezvoltate, avea un cap sclipitor. Grație capului său, Karlic a reușit să-l convingă pe Serioja să-l ducă oriunde voiește, convingere care lucra ca o vrajă. Mentea sclipitoare a lui Karlic îl făcea pe Serioja să se simtă puternic. Minciunile pe care Karlic le născocea cu o repeziciune uimitoare l-au salvat pe Serioja de la multe bătăi.

Karlic știa să facă rost de mîncare și de haine. Avea ceva de vrăjitor în el. Dacă l-ai fi lăsat în cărucior noaptea într-o pădure la o sută de kilometri distanță, dimineața îl găseai la locul lui. Și acum toată bănuiala cădea pe Karlic și pe amicul său. Numai ei au putut să fure radioul mortului. Gîndul care îi înfrigura pe toți era dacă nu cumva tot ei l-au și omorît. În orice caz, indiferent din ce motiv a murit Nicolae, Karlic și Serioja i-au furat radioul și acum erau undeva departe.

Probabil au mers mai întîi la mănăstirea care se afla la vreo șapte-opt kilometri distanță de orfelinat. Acolo au făcut rost de baterii sau de bani cu care să

le cumpere. Apoi s-au dus peste dealuri, pe la vreo stîină. Sau poate stau acum în vreun cîmp, la umbră, mîncînd mîncare de la mănăstire și ascultînd radio. Karlic a făcut totul înadins: știa că nu vor porni în căutarea lor. Mai întîi pentru că aveau un mort și administrația nu știa ce să facă cu el. Apoi că nimeni nu va anunța evadarea lor, pentru că așa s-ar fi aflat de mort și toată furia autorităților s-ar fi abătut peste administrația orfelinatului. Acest plan, pus la cale de Karlic, se adevărase, și el își savura pentru a cîta oară victoria lăsîndu-și privirea abătută să alunece peste orizont, în timp ce Serioja îl împingea din spate vorbind tot timpul despre radio, despre deșteptăciunea prietenului său și despre frumusețea vieții care îi așteaptă.

– Și o să am și eu radioul meu? – întrebă în cele din urmă Serioja, împingînd căruciorul pe drumul plin de hopuri.

Karlic tăcea. Se auzea numai radioul din mîna lui.

– Cînd o să-ți cumperi un radio nou, mai frumos, o să mi-l dai mie pe aista? – insistă Serioja, descurajat de tăcerea lui Karlic.

O roată a căruciorului scîrțîia repetat la fiecare rotație. Probabil agăța ceva. Serioja s-a gîndit de atîtea ori să o ungă, dar uita de fiecare dată.

– Iar scîrție roata asta – spuse în cele din urmă Karlic dînd radioul mai încet. De cîte ori ți-am spus să o ungi?

– O s-o ung...

– Așa cum ungi tu roțile, nu mai vezi radio.

– O s-o ung, am zis...

– Ca să meriți radio, trebuie să mă ascuți. Da' tu nici măcar o roată nu poți să ungi.

– O s-o ung! – izbucni Serioja descurajat, și bărbia începu să-i tremure.

Apoi iar se lăsă tăcere. Roata scîrția în tact, ca un contrabas în mîinile unui lăutar beat și obosit. Karlic dădu iar radioul mai tare, apoi îl dădu iarăși mai încet.

– Eu, dacă o să-mi cumpăr, n-o să-mi cumpăr radio. O să-mi iau un casetofon. La casetofon pui orice muzică vrei. Cumperi casete și ascuți. La radio îs prea multe știri. M-am săturat de politică...

Serioja împingea căruciorul și tăcea. I se păru că l-a supărat pe Karlic și nu voia să iasă și mai rău. De nervi, el începu să împingă mai repede. Căruciorul îl hurduca pe Karlic și radioul din mîna lui scotea o muzică cu valuri. Apoi se lăsă iar liniște. Doar radioul din mîna lui Karlic hîșia printre lanurile de grîu și de mazăre de pe marginea drumului. Pînă la urmă a tăcut și el – s-au terminat bateriile.

– Gata! – zise Karlic nervos. S-au terminat bateriile...

– O să-mi dai mie radioul, cînd o să-ți cumperi casetofon? – trîncănea Serioja.

– O să-ți dau, numai taci!

– Da' cînd o să mi-l dai?

– Na-ți radioul și taci! – strigă Karlic aruncînd radioul în lanul cu grîu.

Serioja lăsă căruciorul și sări în lan. După ce căută puțin, găsi aparatul mic și roșu care se înfipse cu antena în țărîna moale. Îl ridică și îl duse la ureche.

– Dă-l înapoi! – porunci Karlic întinzînd mîna. O să ți-l dau mai tîrziu.

– Cînd? – întrebă Serioja derutat.

– Parcă ți-am zis: cînd o să-mi cumpăr casetofon. Eu dacă promit ceva, mă țin de cuvînt...

Serioja lăsă din mîna aparatul rîvnit și se duse în spatele căruciorului. Promisiunea lui Karlic îl umplu de speranță. Soarele era la amiază și lui începu să-i fie sete. Prinse a împinge mai repede. Liniștea devenea apăsătoare fără radio. Dar nu mai era mult pînă la prima localitate. Acolo vor cumpăra baterii și vor bea apă. Acolo începea o altă viață.

Cei doi tovarăși s-au îndepărtat pe drumul șerpuitor pînă s-au pierdut din vedere. Pe atunci nimeni nu putea bănuși cum era să se întoarcă viața celor doi amici,

cîte destine aveau să se îndeplinească cu destinul lor și cît rău puteau să aducă pe lume un handicapat imobilizat într-un cărucior cu roțile împins de un altul care mergea tăcut în urma sa, executînd orice ordin, fără cîrtire.

2

O să vă învăț cum se bagă frica în oameni, cum îi poți domina și cum îi poți face să-ți îndeplinească orice dorință. Pentru asta nu e nevoie să fii nici puternic, nici bogat, nici să te tragi dintr-un clan mafiot. Trebuie doar să vrei. Acest lucru l-am învățat de la Karlic.

Vreme de jumătate de an Karlic a fost cerșetor în Moscova. A ajuns acolo fugind din orfelinat. Pe atunci perechea lui nedespărțită era Badea, un adolescent înalt și osos care era spaima orfelinatului din „L”. Într-o zi lui Badea i-a venit ideea să-l fure pe Karlic și să plece cu el în lume pentru a cîștiga bani. Mai întîi ei au cerșit în gara din Bălți, apoi au ajuns la Cernăuți, apoi în Odessa, iar de acolo, din tren în tren, pînă la Moscova. Peste tot Badea se prezenta ca fiind fratele lui Karlic. Treaba mergea bine. Bani veneau gîrlă. În-

tr-o zi Badea a zis că va strînge bani pentru mașină, că așa vor putea merge mai ușor oriunde voiesc. Dar Karlic era sigur că Badea vrea să-l abandoneze. Își va cumpăra mașină și îl va arunca în vreo gară sau poate chiar îl va ucide.

Atunci Karlic și-a trădat prietenul. Cînd Badea s-a dus după mîncare, Karlic și-a împins căruciorul pînă la schimbătorii de valută. Le-a zis că le dă două mii de dolari dacă îl salvează de amicul său.

– Banii jos și se face! – a zis unul dintre bișnițari, rîzînd ironic către prietenul său.

– Întîi rezolvați problema, pe urmă banii.

– Ce înseamnă să rezolvăm problema? – pufni în rîs celălalt bișnițar. Te scăpăm de ăsta, dar mai departe te descurci.

– Așa nu merge. Îmi dați un om cu care să fac bani.

– Aici zona e ocupată. Noi nu ne băgăm. Business-ul nostru e altul – a zis bișnițarul cu lehamite.

– Atunci vindeți-mă pe mine celor care țin zona.

– Ți-am zis că nu ne amestecăm. Nu vrem probleme.

– Două mii de dolari.

– Cară-te de-aici cu dolarii tăi.

– Nu mă credeți?

– Cară-te, am zis, ca să nu te arunc sub tren cu tot cu cărucior.

– Bine – zise Karlic trăgîndu-și căruciorul mai la o parte. Banii sînt la tovarășul meu. Cînd o să se apropie de mine, eu o să încep să țip. Voi o să-mi săriți în ajutor. O să-i răsuciți mîinile și o să-i luați banii. Banii sînt în sîn, într-o pungă de plastic.

Ce s-a întîmplat cu Badea după aceea nu știe nimeni. Karlic a ajuns să cerșească într-o stație de metrou în Moscova. Aici el a învățat că un cerșetor este mai scump decît o prostituată. Toți banii mergeau la stăpîn, dar asta nu conta pentru Karlic. Marea lui satisfacție era să se simtă protejat. Cu timpul el a început să se simtă puternic și chiar să inspire frică. Avea o plăcere nebună să sperie copiii și bătrînii.

A împînzit gara și piața de legende despre cruzimea stăpînului său, despre răfuieli între cerșetori, despre faptul că el e cel mai cotate și cel mai bine plătit. Atunci cînd unul dintre vînzătorii de fructe a fost găsit în canalizare cu ochii scoși și cu testiculele tăiate, Karlic s-a lăudat că el a comandat omorul. Toată piața vorbea despre faptul că vînzătorul găsit mutilat s-a legat de Karlic. După aceea eroul nostru se apropia de tarabe și lua ce voia. Nimeni nu-i mai stătea împotrivă. Un nor de frică și milă îl învăluia pe Karlic și oamenii îi aruncau bani în poală ca vrăjiți.

Dar lucrurile nu au stat așa de la început.

În primele două luni Karlic a avut parte de tratamentul jalnic și crud de care nu scapă nici unul dintre cerșetorii care lucrează pentru mafia milogilor. Se trezea la șase dimineața pentru a putea fi primul la deschiderea metroului unde „muncea” pînă la doisprezece noaptea, cînd metroul se închidea. Aici îl primea „bdeț-ul” Marina. Toți cerșetorii din Moscova au un „bdeț”. Desigur, fiecare „bdeț” are mai mulți cerșetori în grijă, pentru că altfel ar însemna ca cei o sută de mii de cerșetori să fie ocrotiți de o altă sută de mii de „bdeți”.

Marina era o prostituată îmbătrînită care își cheltuise averea după ce a suferit o decepție în dragoste. Nu e nimic nepotrivit în a spune că prostituatele pot avea decepții în dragoste după care se apucă de băut, cheltuie toți banii și ajung în stradă. Agonisindu-și o avere suficientă, Marina practica prostituția tot mai rar, mai întîi pentru că nu mai era atît de întrebata, apoi pentru că ea însăși ajunsese să vîndă fete. A fost, cum se zice, „mamochka”, de unde i-a și rămas porecla. Pentru cerșetori ea era Mamochka.

De fapt, mare diferență între a vinde fete și cerșetori Mamochka nu găsea. Poate că era chiar mai ușor cu cerșetorii – fără clienți violenți, fără fandosite pe care le apuca măritatul tocmai cînd ieșea banul mai bi-

ne. Altfel spus, fără prea multe riscuri. Tot ce se cerea era să-i supravegheze. Îi aducea dimineața la metrou și îi scotea noaptea. Avea legătura telefonică cu alți „bdeți” care raportau periodic unde se află cerșetorul ei și cu ce se ocupă, în schimb ea raporta altor „bdeți” despre cerșetorii lor. Peste tot erau ochi care supravegheau. Era imposibil să fugi sau să trișezi. Munceai din zori în noapte, iar dacă nu făceai norma luai bătaie. Bătaia era cruntă. Cea mai mare pedeapsă era să fii aruncat în ger fără cărucior.

Așa a trăit Karlic în primele două luni de cerșit la Moscova. Apoi Mamochka a dispărut. În locul ei a venit „bdeț” un oarecare Kot. Aceasta a fost salvarea lui Karlic.

Salvarea a început chiar în ziua în care Kot, venind la metrou să ia banii de la Karlic, l-a găsit pe acesta mîncînd înghețată.

– De ce nu ești la lucru? – l-a întrebat Kot lovindu-l peste mînă, așa încît înghețata i-a căzut lui Karlic în poală murdărindu-i pieptul și picioarele mici.

– E ora prînzului! – răspunse Karlic în zeflema, ștergîndu-și cu mîna nedezvoltată înghețata topită de pe piept, așa încît pasta albă și dulce să-i umple degetele.

– Care prînz, debilule? Seara o să mîncînci, ca toată lumea!